

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 70/2019-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Hreňovou, Krížna 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co 227/2017-330 z 10. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 227/2017-330 z 10. októbra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 26 C 630/2015-252 z 3. mája 2017 uložil sťažovateľke ako žalovanej zaplatiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako žalobcovi sumu 642,22 € s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 642,22 € od 10. júna 2014 do zaplatenia, všetko do troch dní, a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44 %.

2.1 Na základe vykonaného dokazovania okresný súd vyslovil názor, že žaloba je dôvodná v časti nároku vo výške 642,22 € s príslušenstvom. Žalovaná mala v rozhodnom období (19. 6. 2013 až 27. 3. 2014) uzavretú zmluvu o dodávke zemného plynu s dodávateľom ([REDAKOVANÉ]), ktorému dodával plyn ako distribútor žalobca. V konaní nebolo sporným, že žalovaná v rozhodnom období plyn skutočne odoberala, dodaním plynu žalovanej ako konečnému odberateľovi vznikla škoda na strane žalobcu, pretože v konaní bolo preukázané, že žalovaná za odobratý plyn nezaplatila, resp. zaplatené zálohové faktúry jej boli vrátené, plyn teda odoberala bezplatne. Na odbernom mieste [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], v období od 19. júna 2013 do 27. marca 2014 dochádzalo k odberu zemného plynu meradlom, na ktorom bolo zistené porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii, pričom uvedená skutočnosť bola nepochybne preukázaná tým, že pri kontrole meradla na odbernom mieste žalovanej bolo zistené poškodenie plomby meradla. Porušenie zabezpečenia (plomby) bolo potvrdené znaleckým posudkom znalca Ing. Petra Leška. Okresný súd konštatoval, že takýto odber (meradlom, na ktorom je poškodené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii – plomba) je podľa § 82 ods. 1 písm. d) zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o energetike“) považovaný za neoprávnený odber a zodpovednosť odberateľa plynu (žalovanej) za odber meraný meradlom, na ktorom bola plomba porušená, má charakter objektívnej zodpovednosti (odberateľ zodpovedá už len za to, že odoberal plyn

meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, pričom porušenie plomby mohol spôsobiť ktokoľvek).

2.2 Proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislom výroku o trovách konania podala v zákonnej lehote odvolanie sťažovateľka ako žalovaná, ktorá navrhla rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať jej plnú náhradu trov konania.

2.3 Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že sťažovateľka ako žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 61,88 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 642,22 € od 10. júna 2014 do 23. júna 2014 a zo sumy 61,88 € od 24. júna 2014 do zaplattenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„Námietku odvolateľky, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi plnenie z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu, odvolací súd považoval za nedôvodnú.

V žalobe žalobca skutkovo vymedzil uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody titulom, že na odbernom mieste [REDAKOVANÉ], žalovanej v období od 19.6.2013 do 27.3.2014 dochádzalo k odberu zemného plynu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, pričom v zmysle ust. § 82 ods. 1 písm. d) zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike je takýto odber považovaný za neoprávnený. Porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii mal potvrdené aj znaleckým posudkom znalca Ing. Petra Leška. Konaním žalovanej mala vzniknúť žalobcovi škoda vo výške 2.256,13 eur, ktorá bola vyčíslená v súlade s vyhláškou Ministerstva hospodárstva SR č. 449/2012 Z.z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom a bola fakturovaná žalovanej. Následne počas konania žalobca uviedol, že pokiaľ by súd nemal za preukázanú skutočnosť, že zo strany žalovanej dochádzalo k dlhodobému a opakovanému neoprávnenému odberu zemného plynu, alebo by z iného dôvodu mal za sporný spôsob určenia škody tak, ako ho predložil, predložil vyčíslenie škody podľa typového diagramu dodávky zemného plynu vo výške 642,22 eur.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca si v žalobnom návrhu uplatňoval nárok na náhradu škody, ktorá vyplývala z neoprávneného odberu zemného plynu, pričom súd žalobcovi priznal nárok z takéhoto skutkového základu, pričom čo sa týkalo výšky náhrady škody správne vychádzal z toho, že išlo o prvý neoprávnený odber plynu zo strany žalovanej meraný meradlom umiestneným na verejne prístupnom mieste, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii podľa § 82 ods. 1 písm. d) a výšku škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu určil ako cenu neoprávnene odobratého množstva plynu určeného pomocou typového diagramu dodávky a v prevyšujúcej časti uplatneného nároku na náhradu škody žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Odvolateľka ďalej namietala, že súd prvej inštancie vec nerozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a svoj odklon náležitým spôsobom neodôvodnil.

Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 ods. 2 základných princípov. Ustálená rozhodovacia prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, pričom v systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd SR, ale nepochybne sú nimi aj Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu a ak pôjde o aplikáciu úniijného práva, tak aj Súdny dvor EÚ so sídlom v Luxemburgu.

Žalobca na podporu svojich argumentov poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj na ďalšie rozhodnutia krajských súdov. Žalovaná naopak argumentovala rozhodnutiami, v ktorých bol prezentovaný odlišný právny názor, pričom išlo o rozhodnutia krajských a okresných súdov, ako aj Ústavného súdu ČR.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v predmetnom spore rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, keď jeho právne závery sú totožné s právnymi závermi konštatovanými opakovane v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 1 Cdo 107/2008 zo dňa 27.10.2009, 4 Cdo 30/2009 zo dňa 28.10.2009, 3 Cdo 99/2012 zo dňa 12.3.2015, 4 Cdo 102/2010 zo dňa 29.11.2011, 3 Obdo 51/2017 zo dňa 22.3.2018), ako aj v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Trnave (rozhodnutie sp. zn. 25Co/2/2017 zo dňa 21.2.2018, 24Co/140/2017 zo dňa 10.1.2018, 26Co/164/2017 zo dňa 26.6.2018), ako aj ďalších krajských súdov.

S prihliadnutím na uvedené nebolo preto možné vytknúť súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal podrobnejšie odklonom od rozhodovacej činnosti krajských súdov, na ktoré

rozhodnutia poukazovala odvolateľka, keď vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe najmä Najvyššieho súdu SR.

Najvyšší súd sa opakovane vo svojich rozhodnutiach zaoberal neoprávneným odberom plynu v zmysle ust. § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike, za ktorý je potrebné v zmysle citovaného ustanovenia považovať odber plynu meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, alebo určeným meradlom, ktoré nebolo namontované prevádzkovateľom siete. Najvyšší súd skonštatoval (uznesenie sp. zn. 1 Cdo 107/2008 zo dňa 27.10.2009), že pri neoprávnenom odbere plynu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, je daná objektívna zodpovednosť odberateľa plynu. V takom prípade odberateľ plynu zodpovedá už len za to, že odoberal plyn meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti manipulácii, pričom porušenie tohto zabezpečenia mohol spôsobiť ktokoľvek, teda porušenie zabezpečenia meradla proti neoprávnenej manipulácii nie je viazané len na odberateľa samotného, prípadne na iné osoby, ktoré, či už na podnet odberateľa alebo s jeho vedomím, toto zabezpečenie meradla porušili. Rovnaký záver vyslovil najvyšší súd aj v rozsudku sp. zn. 4 Cdo 102/2010 zo dňa 29.11.2011. V uznesení sp. zn. 4 Cdo 30/2009 zo dňa 28.10.2009 najvyšší súd uzavrel, že ust. § 59 ods. 1 písm. d) zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike (znenie uvedeného ustanovenia je totožné s ustanovením § 82 ods. 1 písm. d) zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike) obsahuje definíciu neoprávneného odberu plynu a ods. 2 právne dôsledky v súvislosti s neoprávneným odberom, t.j. povinnosť takéhoto odberateľa uhradiť dodávateľovi plynu škodu, ak vznikla. Zároveň najvyšší súd uviedol, že ak sú v súdnom konaní skutočne preukázané všetky znaky zodpovednosti za škodu, t.j. existencia protiprávneho úkonu (neoprávnený odber), škoda a príčinná súvislosť medzi existenciou protiprávneho úkonu a škodou, nie je žiaden dôvod pre neuloženie povinnosti škodu nahradiť. Totožný záver o charaktere zodpovednosti odberateľa s meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii ako objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie) vyslovil najvyšší súd aj v uznesení sp. zn. 3 Cdo 99/2012 zo dňa 12.3.2015.

V prípade žaloby o náhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu je povinnosťou súdov dôsledne vychádzať z toho, podľa akej skutkovej podstaty uvedenej v ust. § 82 ods. 1 zákona o energetike si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody.

V rozhodovanej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenú neoprávneným odberom plynu podľa § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu odvolací súd konštatuje, že podľa uvedeného zákonného ustanovenia je odberateľ plynu zodpovedný za neoprávnený odber plynu, ktorý bol meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii bez ohľadu na zavinenie samotného odberateľa plynu. Zodpovednosť odberateľa plynu za neoprávnený odber plynu je objektívna a je daná tým, ak v rozhodnom období odoberal plyn, ktorý bol meraný meradlom s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii. Ak je v konaní preukázané, že odberateľ v rozhodnom období odoberal plyn meradlom s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii (t.j. dopustil sa neoprávneného odberu plynu), vznikla mu v súlade s § 82 ods. 2 zákona o energetike povinnosť nahradiť dodávateľovi plynu vzniknutú škodu vrátane ušlého zisku.

Uvedené znamená, že za protiprávny úkon ako jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu zákon (§ 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike) sa považuje neoprávnený odber plynu, ktorý bol meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. V takom prípade je v zmysle § 82 ods. 1 písm. d) rozhodujúce samotné porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii plynu na meradle. Pritom je irelevantné, či bolo meradlo funkčné alebo nefunkčné, prípadne či zaznamenávalo skutočný alebo nižší odber plynu, ktoré sú spolu so zavineným konaním odberateľa plynu podstatné pre naplnenie skutkovej podstaty neoprávneného odberu plynu podľa § 82 ods. 1 písm. c) zákona o energetike, podľa ktorej si však žalobca v rozhodovanej veci neuplatnil svoj nárok. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že druhým predpokladom zodpovednosti za škodu (vznikom škody), ktorý pristupuje k neoprávnenému odberu plynu ako protiprávnemu úkonu, je skutočnosť, že odberateľ plynu v rozhodnom období odoberal plyn prostredníctvom meradla s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii. Tretím predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je potom príčinná súvislosť medzi neoprávneným odberom plynu definovaným zákonom o energetike a vznikom škody. Uvedené závery boli tiež obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 51/2017 zo dňa 22.3.2018.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná odoberala plyn prostredníctvom meradla s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii, čo vyplynulo zo znaleckého posudku č. 331/PL-2014 znalca Ing. Petra Leška, ako aj jeho výsluchu na pojednávaní, keď tento celkom jednoznačne skonštatoval, že optickým skúmaním povrchu plomby bolo zistené poškodenie - odstránenie jedného zaistovacieho prvku plomby, pričom v rozhodnom období dochádzalo v zmysle ust. § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike k neoprávnenému odberu plynu. Bola teda preukázaná existencia protiprávneho úkonu (neoprávneného odberu) vznik škody (skutočnosť, že žalovaná v rozhodnom období odoberala plyn prostredníctvom meradla s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii), ako aj príčinná súvislosť medzi neoprávneným odberom plynu definovaným zákonom o energetike a vznikom škody.

Súd prvej inštancie však opomenul zohľadniť pri rozhodovaní skutočnosť, že časť pohľadávky žalobcu vo výške 580,34 eur zanikla započítaním ku dňu 23.6.2014, čo medzi stranami nebolo sporné. S prihliadnutím na to nárok žalobcu bolo potrebné považovať v uvedenej časti za nedôvodný a bolo potrebné ho zamietnuť. S prihliadnutím na to, že sa žalovaná dostala do omeškania so zaplatením žalovanej sumy, vznikol žalobcovi nárok na priznanie úrokov z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 642,22 eur odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry až do zániku časti pohľadávky započítaním dňa 23.6.2014 a od nasledujúceho dňa zo zostávajúcej dlžnej sumy.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil a žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy 61,88 eur s úrokom s príslušenstvom ako bolo uvedené vyššie, a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. “

3. Sťažovateľka sa v úvode svojej sťažnosti venuje opodstatnenosti ústavnej sťažnosti, pričom dospela k záveru, že podanie ústavnej sťažnosti považuje za dôvodné, a to aj napriek celkovému výsledku konania.

3.1 Sťažovateľka dôvodí, že napriek na prvý pohľad zanedbateľnej hodnote sporu zastáva názor, že ústavná sťažnosť je podaná dôvodne, pretože podstata napadnutého rozsudku má nepriaznivé dôsledky pre sťažovateľku do budúcnosti. Odhliadnuc od hodnoty sporu, napadnutý rozsudok podľa mienky sťažovateľky znamená, že krajský súd priznal

žalobcovi nárok na náhradu škody z titulu neoprávneného odberu plynu, a tým spravil zo sťažovateľky neoprávneného odberateľa. Sťažovateľka s týmto nesúhlasí a odmieta byť považovaná za neoprávneného odberateľa plynu, pretože takéto označenie sa dotýka jej cti a dobrej povesti. Navyše, v súdnom konaní podľa slov sťažovateľky predložil žalobca iný výpočet výšky škody vzhľadom na § 82 ods. 4 zákona o energetike, ktorého podmienkou uplatňovania je to, že ide o „prvý“ neoprávnený odber plynu. V prípade, ak by sa rovnaká situácia v budúcnosti zopakovala, sťažovateľka podľa jej slov nemôže odkázať na použitie § 82 ods. 4 zákona o energetike, pretože už nebude splnená podmienka prvého neoprávneného odberu plynu. Žalobca si podľa názoru sťažovateľky bude môcť uplatniť nárok na náhradu škody prísnejším spôsobom, ktorý vo výrazne väčšej miere zasiahne do práv sťažovateľky, o čom svedčia aj teraz uplatnené nároky.

3.2 Z tohto dôvodu je sťažovateľka toho názoru, že túto ústavnú sťažnosť nie je možné odmietnuť z dôvodu hodnoty sporu, t. j. z pohľadu, že prípadný úspech sťažovateľky by sa týkal len sumy 61,88 €, ale je potrebné sa ňou zaoberať vzhľadom na podstatu sporu, t. j. že namietané rozhodnutie robí zo sťažovateľky neoprávneného odberateľa, a vzhľadom na dôsledky namietaného rozhodnutia do budúcnosti, t. j. stratu určitej výhody uvedenej v § 82 ods. 4 zákona o energetike.

3.3 Sťažovateľka je presvedčená, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku riadne a presvedčivo nevysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľky uvedenými počas súdneho konania, a to najmä v odvolaní, tieto argumenty žiadnym spôsobom nevyvrátil a ani nespochybnil, a neurobil tak obzvlášť v prípade, keď sťažovateľka na podporu svojich argumentov predložila niekoľko súdnych rozhodnutí vrátane súdnych rozhodnutí toho istého krajského súdu. Takýmto postupom krajského súdu došlo podľa mienky sťažovateľky k porušeniu základných práv sťažovateľky na spravodlivé konanie a súdnu ochranu, ktoré v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

3.4 Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ďalej krajskému súdu vytýka nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v súvislosti s otázkou protiprávneho konania a otázkou

vzniku škody, ako aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v súvislosti s druhom zodpovednosti za škodu.

3.5 V nadväznosti na uvedené je sťažovateľka toho názoru, že v prejednávanej veci možno uplatniť dva diametrálne odlišné právne posúdenia tak § 82 ods. 2 zákona o energetike a § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike, ako aj právne posúdenia uplatňovania podmienok nároku na náhradu škody. Sťažovateľka zastáva názor, že v prípade takejto konkurencie výkladov musí príslušný súd použiť ten výklad, ktorý je súladný s ústavou a ktorý zabezpečí realizáciu a reálny výkon práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Keďže sťažovateľka je toho názoru, že odvolací súd v napadnutom rozsudku použil ústavne nesúladný výklad, vydaním napadnutého rozsudku došlo k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

3.6 Sťažovateľka považovala a považuje uplatnený nárok na náhradu škody žalobcu za neodôvodnený a nepreukázaný, resp. za odôvodnený účelovo spájaním a poukazovaním na nesúvisiace ustanovenia právnych predpisov. Sťažovateľka musela podľa jej slov v konaní zaujať stanovisko k všetkým týmto skutočnostiam, čo vyústilo do stavu, keď prejednávaná vec a celkovo nárok na náhradu škody v prípade neoprávneného odberu plynu podľa § 82 ods. 1 písm. d) zákona o energetike pôsobí právne zložito. Nárok na náhradu škody má však podľa sťažovateľky v právnej teórii aj v praxi svoje jasné podmienky a postupy uplatňovania. Podľa názoru sťažovateľky však podstata uplatňovania nároku na náhradu škody, t. j. skúmanie podmienok jeho uplatňovania, bola prekrytá nesúvisiacou argumentáciou žalobcu a všeobecné súdy neboli spôsobilé riadne odlíšiť relevantnú argumentáciu od irelevantnej. Podľa názoru sťažovateľky z odôvodnenia napadnutého rozsudku vidno, že zo strany krajského súdu nebola venovaná náležitá pozornosť podmienkam uplatňovania nároku na náhradu škody a jeho závery neboli riadne a presvedčivo odôvodnené.

3.7 Podľa záverečného slova sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom posúdil podmienky uplatňovania nároku nesprávne, ústavne nesúladne, pretože poprel ich

podstatu, a práve týmto došlo k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu, spravodlivý proces a bolo porušené právo sťažovateľky na ochranu majetku.

4. Sťažovateľka navrhla vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

„Základné práva [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č. k.: 11 Co/227/2017-330 z 10. októbra 2018 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k.: 11 Co/227/2017-330 z 10. októbra 2018, v celom rozsahu zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie

Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] trovy konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5.1 Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

5.2 Vec napadla ústavnému súdu 22. decembra 2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Rudolfovi Tkáčikovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

III.

6. Ústavný súd v úvode zhodne so sťažovateľkiným videním sporu uvádza, že už na prvý pohľad ide o zanedbateľnú hodnotu sporu rozhodovaného krajským súdom napadnutým rozsudkom. Ústavný súd sa však rozchádza so sťažovateľkou v názore na nemožnosť odmietnutia ústavnej sťažnosti na základe bagatel'nosti jej sporu.

6.1 Vec sťažovateľky možno vzhľadom na finančnú výšku uloženej povinnosti náhrady škody (61,88 € spolu s príslušenstvom) posúdiť ako tzv. bagatel'nú vec,

kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu už samotný predmet sporu (náhrada škody za neoprávnený odber plynu a zodpovednosť odberateľa plynu za odber meraný meradlom, na ktorom bola porušená plomba) v napadnutom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porovnaj najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

6.2 Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagatel'ných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porovnaj IV. ÚS 358/08), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

6.3 Opísaná hodnota sporu pred krajským súdom a skutočnosť, že krajský súd v napadnutom rozsudku (i) jasne a vyčerpávajúco odôvodnil svoje závery, (ii) aplikoval príslušné právne normy zákona o energetike pojednávajúce o objektívnej zodpovednosti odberateľa za neoprávnený odber plynu ústavne čistým spôsobom, (iii) pri rozhodovaní vychádzal okrem iného aj zo znaleckého dokazovania o porušení plomby meradla plynu a (iv) rešpektoval právne názory a interpretáciu príslušných právnych noriem zákona o energetike podané Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v obdobných veciach (t. j. rešpektoval ustálenú prax najvyššieho súdu), tak signalizujú zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti.

6.4 Ústavný súd ľudsky rozumie pociť sťažovateľky, že byť aplikáciou objektívnej zodpovednosti za škodu v zmysle zákona o energetike označený súdnym rozhodnutím na základe vykonaného dokazovania za neoprávneného odberateľa plynu nemusí byť, pokiaľ ide o zachovanie pocitu občianskej ctihodnosti, príjemná skúsenosť, avšak krajský súd postupoval v zmysle platného a účinného znenia zákona o energetike, ktorý upravuje v prípadoch obdobných sťažovateľkinmu objektívnu zodpovednosť odberateľa plynu za odber meraný meradlom, na ktorom bola plomba porušená [konkrétne § 82 ods. 1 písm. d)]. I v tomto prípade platí prezumpcia ústavnosti právneho predpisu a uplatňuje sa

starorímska právna maxima „*dura lex sed lex*“. Navyše, pokiaľ sťažovateľka nebola pôvodcom poškodenia plomby meradla, má vzhľadom na jej objektívnu zodpovednosť za neoprávnený odber plynu možnosť uplatňovať regresný nárok (§ 440 Občianskeho zákonníka) voči tretej osobe (škodcovi), ktorá sa dopustila poškodenia plomby meradla.

6.5 Ústavný súd v takto konštruovanej právnej situácii odkazuje na starostlivosť riadneho hospodára v prístupe odberateľa k ochrane majetku a zabezpečeniu meradla spájaného s odberným miestom pred poškodením tretími osobami, resp. na potrebu vyhnúť sa zo strany samotného odberateľa deliktuálnemu konaniu spočívajúcemu v neoprávnenom odbere plynu v zmysle § 82 ods. 1 zákona o energetike.

6.6 Sentencie z predchádzajúceho odseku sú plne adresovateľné ako odpoveď ústavného súdu aj na námietku sťažovateľky smerujúcu k napadnutému rozsudku krajského súdu, že ak by sa rovnaká situácia v budúcnosti zopakovala, sťažovateľka podľa jej slov nebude môcť vzhľadom na existenciu napadnutého rozsudku odkázať na použitie § 82 ods. 4 zákona o energetike, pretože už nebude splnená podmienka prvého neoprávneného odberu plynu.

7. Vzhľadom na dosiaľ prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2019